

LASTEMME LUOKKAOPETUS

ME Amerikan suomalaiset tuplajuulaiset emme puhu paljon lehdissämme tai julkaisuisammamme lasten kasvatuksesta. Meidän julkaisujamme saa katsella niin pitkältä kun haluaa, löytämättä kirjoitusta, jossa lasten vanhemmat selostaisivat toisilleen ajatuksiansa lastemme kasvatuksesta ja luokkavalistuksen teosta.

Industrialistien taholta ei ole tietääkseni uhrattu nikkeliäkään lasten opetuksessa tarvittaviin kirjoihin. Mistä tällainen välinpitämättömyys lasten luokkavalistuksen edistämiseksi johtuu? Siihenkin on syynsä olemassa. Perimmäisenä syynä siihen on allekirjoittaneen mielestä se, että järjestö mihin me olemme kuuluneet, on liikettä, joka järjestää työläisiä suorastaan tuotannollisten olosuhteiden muuttamista varten. Se asettaa etutilalle ne ihmiset, jotka työskentelevät teollisuudessa, luoden siellä rikkauksia kapitalisteille.

Nämä työläiset taas ovat äärimmäisen riiston alaisena näissä laitoksissa. Heidän kaikki voimansa ja energiansa menee aina keinojen miettimiseen miten olisi puolustauduttava riistoa vastaan. Sen lisäksi ne joutuvat olemaan ainaisessa taistelussa tällä jokapäiväisellä luokkasotarintamalla niin ankarasti, että he eivät jouda eivätkä jaksakaan huolehtia yleisemmästä lasten luokkasvatuksen suunnittelemisesta.

Joilla on lapsia, niin he koettavat jotenkin ohjata—jos on aikaa—lapsiansa seuraamaan työväenliikettä ja työläisten pyrkimyksiä. Suuremmalta osalta se jää tyyten tekemättä. Toiseksi, meidän olemme sellaisesta maasta kotoisin, jossa lasten kasvatus siihen aikaan vielä, jolloin me olimme lapsia, oli niin alhaista, että selkäänanto oli melkein kaikki, mitä pidettiin kasvatuksena. Lapsia hakattiin säännöllisesti joka päivä. Lyönti oli kaikki kaikessa. Olipa vielä sellainenkin tapa, että viimeisen kerran sai lapsi selkäänsä silloin, kun hänet asetettiin illalla nukkumaan. — Silloinen Suomen lasten kasvatus oli säällittävää.

Käsitteitä Lasten Kasvatuksesta Ennen Ja Nyt

Vallitsevana oleva käsite lasten kasvatukseen nähden oli, että lapsia täytyy kasvattaa kurissa ja herran nuhteessa. Se tahtoo sanoa: lapsi pitää pakottaa rangaistuksen uhalla tekemään kaikki mitä vanhempi tahtoo, oli se sitten lukemaan tai työhön oppimista, tahi mitä hyvänsä, jonka vanhempi haluaa tapahtuvaksi. Raamatussa annettu ohje kuuluu näin: "joka vitsaa säästää, hän vihaa lastansa".

Kun sellainen määräys on raamatussa, niin uskovaan vahempi, joka ei ymmärtänyt mitään koko lapsen kasvatuksesta, mitä se merkitsi, tämän kohdan kyllä ymmärsi. Hän sitä kyllä koetti käytännössä toteuttaaakin. Meistä vanhemmista suomalaisista kyllä vielä moni muistaa, kuinka "käsky" toteudettiin.



Lapsityövoiman käytön voi vaan järjestynyt työväki lopettaa, eikä sekään kokonaisuudessaan ennen kuin se on lopettanut itseensä kohdistuvan riiston. Lainlaattajakunnat eivät siihen kykene, kuten äskettäin päättyneen sensuuntainen perustuslakiläisyyksen kumoaminen totesi.

Sillä ymmärtämättömällä hakkauksellansa moni vanhempi paadutti poikansa ja tyttänsäkin sellaiseksi, että tuskin ovat kirjelappua lähettäneet vanhemmillensa senjälkeen, kun jättivät kotinsa ja siirtyivät Amerikkaan. Sellainen eläimellinen kohtelu kuoletti heistä kaikki ne hellät tunteet, jotka pitäisi lapsen ja vanhemman kesken vallita.

Vanhemmat eivät suoranaisesti olleet siihen syy-päät, että heidän kasvatuksensa oli niin eläimellistä. Koko aikansa hallitseva komento oli sellaista. Pappit—jotka olivat silloisen henkisen kehityksen johtavia käsiä—itse suorastansa ottivat osaa vanhempienkin kanssa lasten räkkäykseen kinkerilukuja pitäessään. Niitä kerran vuodessa pantiin toimeen muka ihmisten lukutaidon edistämiseksi.

Uudempi Lasten Kasvatuskäsite

Uudempi lasten kasvatuskäsite, joka nyt jo on melkein vallitsevana ja tulevaisuudessa tulee kokonaisuudessaan olemaan sen mukaista, hylkää kokonaan tämän vanhan kasvatustavan: "lasta pitää kasvatuttaa kurissa ja herran nuhteessa." Uusi oppi perustuu havainto-opetukselle. Tämän ta-

van mukaan lapsi pitää saada havainnollisesti käsittelemään asioita, eikä kaavamaisesti ulkoa oppimalla. Tällaisen kasvatuksen puoltajat kieltävät lyömästä lasta ja pakolla sille mitää opettamasta. Tämän opin mukaan pitää opetus tehdä sellaiseksi, että se kiinnittää lapsen mieltä siinä määrässä, että hänelle kasvaa opin halu. Kurilla ja pakolla opettaminen tappaa lapsista kaiken itsenäisen aloitekyvyn ja tekee niistä kuolleita tälle maailmalle, selittävät he.

Jokainen, ken vähänkään tuntee elämäntodellisuutta ja lasten sieluelämää, myöntää että vitsalla opettaminen on turmioksi oppimiselle. Sellainen kasvatusta on eläimellistä ja raakaa. Lapsen sieluelämä on herkkä ja tunnellinen. Hänen kokemusten määrä on vähäinen. Aivosto työskentelee jatkuvasti, pakottaen hänen kokeilemaan milloin mitään. Sopivat leikkikalutkin puuttuvat. Ei hän huomaa siinä mitää pahaa, jos hän ottaa sellaisiakin esineitä leikkikalukseksi, jotka kuuluvat vanhemmille ihmisille. Hän näin vain yksinkertaisesti tyydyttää haluansa: kaikella on kokeiltava.

Vanhemman tulisi ymmärtää näitä lapsen psykimiä. Näin ei useinkaan tapahdu. Jos lapsi pilaa jonkin hyödyllisen esineen, seurauksena on äidin tai isän hirveä vihastuminen, jopa usein selkäsaunakin.

Miten sellainen vaikuttaa lapsen yritteliäisyyteen? Aivan samoin, kuin ukkosmyrsky johonkin kasviin; se turmeli häntä. Lapsi sai selkäänsä asiasta, jossa hän ei aavistanut mitään pahaa olevan. Hänen pieneen sydämeensä kätkeytyi viha vanhempaansa kohtaan, joka ei helposti sieltä lähde pois.

Sen sijaan, että vanhemmat koittaisivat laittaa lapsilleen esineitä, joilla he saisivat aivostossa syntyneitä mielikuvia toteuttaa määräävät he, että mihinkään ei saa koskea. Tuskin "nikkelin" leikkikalu löytyy koko huushollista, jota lapsi saisi käyttää niinkuin omaansa ainakin. Lapsilla täytyisi olla jokaisessa perheessä omia tavaroitansa aivan kun vanhemmillakin, joita he saisivat käsitellä ominansa ja siten tottua niistä omintakeisesti huolehtimaan.

Suomalaiset vanhemmat hyvin vähän kiinnittävät huomiota lastensa älyn ja havaintojen kehittymisen seuraamiseen. He eivät perusta seurata miten nopeasti lapsi huomaa asioita ja kuinka hänen aivostonsa kykenee havaitsemaan uusia ilmiöitä. Totta on, että päivän raskaasti raatanut vanhin ei jaksa paljonkaan seurata lasten leikkiä, eikä ottaa osaa siihen. Välinpitämättömyys usein on esteenä silloinkin, kun siihen voisi ottaa osaa.

Suomalaisten vanhempain luonne on juro. Heissä on sangen vähän runollisuutta ja tunteita; ei voida alistua ja mukautua lasten leikkien ystäväksi. He ovat lapsena ollessaan saaneet käsityksen, että lapset ovat "välttämättömiä pahoja", joita täytyy korkeintaan sietää kun jumala niitä on sallinut.

Nyt ovat asiat kumminkin muuttuneet. Jumala ei niitä nyt enää suomalaisillekaan salli muuta kuin sen määrän, kun he niitä haluavat. Siksi päin suhtautumisenkin olisi muututtava.

Kaikki lapset eivät ole yhtä älykkäitä. Niissäkin ilmenee sama kuin aikaihmissäkin, että toinen on huomaavampi ja tunteellisempi kuin toinen. Usein perheissä, joissa on useampia lapsia, tehdään jostakin lapsesta sellainen "mätämuna", jota toiset lapset ja vanhemmatkin ivaavat siksi, kun hän onnettomuudeksi on hitaampi tai kovapäisempi kuin toiset. Tällä väärällä suhtautumisella hänet melkein kuin eroitetaan eri elämää eläväksi. Hän saa jäädä kotia, kun toiset lähtevät johonkin kylään. Jos hän on ulkona, niin kukaan ei perusta koska hän tulee kotia; ellei hän tule ollenkaan, sekin on melkein samantekevä. Kuitenkin hänestä voi tulla yhtä hyvä kuin toistakin—ja joskus parempikin.

Itsekkyys voi olla lapsella hyvekin. Tämä hänen omintakeisuutensa voi hänelle edellyttää paremman menestysmahdollisuuden kun sellainen ominaisuus, joka aina tottelee ja tekee niinkuin käsketään.

Työväenluokan Luokkaihanteiden Opettaminen Lapsille

Nykyaikaisen vanhemman ei tarvitse, kuten ennen, kotona opettaa lastansa lukemaan eikä antaa muitakaan teknillisiä opetuksia. Kapitalistinen yhteiskunta ylläpitää koulut ja koulupakon. Se opettaa lapsemme lukemaan; antaa etujensa mukaiset ihanteet heille. Mitä meidän olisi järjestyneinä vanhempina tehtävä, on se, että me opettaisimme lapsillemme luokkamme ihanteita ja innoittaisimme niiden puolesta taistelemista.

Meidän lapsemme käyvät amerikalaiset koulut; oppivat niissä täydellisesti amerikalaiset ihanteet ja kansallisyylpeuden. Suurin osa vanhemmista ei osaa englannin kieltä niin paljon, että voisimme seurata lapsiemme koulukehitystä. Me emme voi auttaa lapsiamme ymmärtämään luokkamme näkökannan mukaan niitä asioita, joita heille koulussa opetetaan. Monikin vanhempi puhuu halveksuvasti koulun opetuksista.

Lapsi on käytännöllisen kouluopetuksen kautta kasvatettu pitämään kouluopetuksia pyhänä. Hän loukkautuu, kun niistä kevytmielisesti puhutaan. Opettaja on ammattilainen ja hän pystyy esimerkeillä todistamaan, että asia on niin kuin hän on sanonut. Sensijaan vanhempi usein väittää, että se on niin kuin hän sanoo, eikä olekaan mitään todistuksia sen puolesta.

Näin alkaa kasvamaan juopa vanhemman ja lapsen välille, alkaa elämään aivan kuten olisivat kaksi eri joukkuetta. Lapset puhuvat englantia. Vanhemmat eivät tiedä, mistä he milloinkin puhuvat, mitä hommaavat. Lapsista tulee n. k. "jänkkejä". — Sellaisia näkee suomalaistenkin lapsista tulleen. He eivät ole suomalaisten eikä

amerikalaisten joukossa. Heillä on oma maailmansa.

Mitä muuta olisikaan voinut näistä lapsista tulla. Vaikka olemmekin "hengailleet" parisenkymttä vuotta työväenliikkeen ympärillä, emme ole panneet rikkaa ristiin lastemme ohjaamiseksi käsittämään työväenluokan ihanteita. Meidän järjestyneitä rintamamiehiamme osa käsittää, että lapset, jotka käyvät kapitalistisen koulun, omaavat sellaiset käsitteet, että mikään ei heitä estä rupeamasta pyssyhurtaksi, kunhan vaan tulevat hiukan isommiksi. Turhaa on heitä siis yrittääkään opettaa. Vanhemmat kulkevat jokainen ilta haalilla harjottelemassa kappaleita.

Meidän lapsemme saavat hakea huvinsa jostakin kymppisentin liikkuvista kuvista tai olla kadulla iltansa. Vanhatpiiat ja -pojat tanssivat kolmena iltana viikossa säännöllisesti meidän haaleillamme muutamana sentin ovimaksusta. Meiltä ei jouda tuskin iltaa vuodessa lasten iltamille ja jos iltajoutaisikin, niin kukaan ei rupea pienokaisia ohjaamaan, että he saisivat iltamat toimeen.

"Kuka sitä lasten esitystä viitsii kuunnella, se on kovin lapsellista ja mitä siitä sitten on hyötyä luokkataistelulle." Näin sanotaan. Kuitenkin meidän täytyy nautinnon tarvetta tyydyttääksemme kuunnella vaikka minkälaisia aikuisilta ihmisiltä iltamassamme, jotka esitykset monastikaan eivät ole kaikkein mitättömimmänkään lasten ohjelmanumeron arvoisia.

Meillä on kaikellaisia seuroja olemassa aikaihmiä varten, mutta mitään lasten klubeja tai sellaisia osastoja, joilla olisi tarkoituksena kehittää lapsia luokkataistelupolulle, ei meillä ole. Ei edes alkeillisinta pyhäkouluakaan.

Meidän ryhmäämme kuuluvat äidit salaa kulettavat lapsiansa synodalaisten pyhäkouluissa, peläten joutuvansa "tovereiden" halveksuttavaksi, jos nim. saavat sen tietää. Meiltä ei ole joutanut senttiäkään lasten luokkavalistuksessa tarvittaviin kirjasiin. Meillä ei ole edes minkäänlaisia yhteistä pyhäkouluohjelmaa, jota voitaisiin käyttää ohjeena

muodostaissamme lapsille pyhäkouluja. Ja kuitenkin me olemme valmiit sanomaan, että nuorisotamme tulee pyssyhurtia. Ihmettelemme suuresti, kun näemme tavallisen sosialistiprominenttien lasten tuohon kymmenvuotiaiksi tultuansa leikkivän iltasin kadulla pankkiryöstöjä ja neekkerien pieksämistä, tai K. K. K:läniä, samalla aikaa kun isä ja äiti istuu haalilla katsomassa jotakin "Vanhan Härmää" jota toiset toverit näyttelivät.

Vaikkakin myönnämme, että mahdollisuudet tässä lastemme valistamisessa ovatkin sangen rajoitetut ja työ sen eteen vaivanperäistä, niin siitä huolimatta voisimme sentään enempi tässäkin suhteessa tehdä, kuin mitä olemme tehneet. Me voisimme muodostaa lapsillemme klubeja, kuten olemme niitä muodostaneet itsellemmekin, joissa klubeissa nämä lapsetkin voisivat järjestää itsellensä huvitilaisuuksia. Niissä voisimme olla itsekkin mukana. Niissä ne voisivat pitää iltamia kuten mekin pidämme; näytellä kappaleita kuten mekin näyttelämme. Me voisimme järjestää pyhäkouluja joissa opastettaisiin lapsia luokkataisteluun; voitaisiin maksakin hiukan ohjauksesta näitä järjestäessä; kustantaa kirjasia lastenkin luettavaksi. Me voisimme muodostaa Industrialistissa olevan lasten osaston tarkotustaan vastaavaksi, jonka yhteyteen muodostettaisiin myöskin vanhempainkin osasto. Hekin voisivat jutella lasten kasvatuksesta ja täten antaisivat neuvoja toisillensa. Poistaakamme päältäämme tämä historian tuomio, että emme yritäkään mitään tehdä lastemme luokkataistelu-ihanteiden kehittämisen hyväksi. Keskustelkaamme joukolla tästä peräti tärkeästä kysymyksestä. Luokaamme joukolla lasten luokkaopetuksessa tarvittavia välineitä: kirjallisuutta ja yhteinen opetusohjelma! Vaatikaamme toimitsijoitamme ja julkaisuiltamme tämänkin asian innokkaampaa selostelua! Mutta pankkaamme alulle ennenkaikkea lastemme omintakeinen luokkaopetus jokaisella paikkakunnalla.

—Paukku.

KIRJOITUSKILPAILU

Tie Vapauteen kirjoituskilpailusta on tuloksia odotettu suurella jännityksellä. Nyt on tuo kilpailu lopullisesti päättynyt ja kilpakirjoituksia aletaan julkaisemaan ensi (toukokuun) numerosta alkaen, pari kirjoitusta joka kuukauden numerossa. Siis jokaisen, joka haluaa tutustua noihin todella arvokkaisiin kirjoituksiin, joita kilpakirjoitus tuotti, on välttämätöntä tilata Tie Vapauteen ainakin puoleksi vuodeksi.

TYÖLÄISTOVERI:

Oletko tehnyt voitavasi järjestömme, I. W. W. liiton lehtien levittämiseksi palkkatyöläistovereisi keskuuteen? Jos et ole, niin ryhdy nyt jo toimiin! Luokkakasvatus on välttämätöntä saadaksemme työläisten suuret joukot mukaamme. Luokkakasvatuksessa järjestömme lehdet ovat tehokkaimpia välineitä.